

INDIANKLUBBENS RESA TILL NORDVÄSTRA USA I AUGUSTI 2010

INDIANKLUBBEN arrangerar ännu en resa till indianland. Den här gången till USA, s allra nordvästligaste delar. Resan företas med buss och vi planerar för en grupp på minst 20 deltagare.

Resan genomförs under tiden fredag den 6 augusti 2010 till torsdag den 26 augusti 2010, då vi lämnar USA, för på nytt trampa skandinavisk mark fredagen den 27 augusti, vid middagstid. Start och mål blir i storstaden Seattle, Washington och under de 20 dagarna kommer vi att passera igenom inte mindre än fem olika delstater - Washington, Oregon, Idaho, Wyoming och Montana. Det betyder att vi också har rört oss mellan två tidszoner - Pacific Time och Mountain Time, mellan vilka det skiljer en timma. Vår buss kommer, efter fullbordad runda, att ha rullat ungefär 650 mil. Det vill säga något hundratal mil mindre än vid vår förra resa. Vi besöker fyra olika nationalparker (samt snuddar vid ytterligare en) längs vår väg och dessutom ett 25-tal olika statliga parker, en mängd "historical monuments", "historical sites" och "battlefields". Vidare kommer vi att genomkorsa inte mindre än 14 olika indianreservat. En del av dessa passerar vi bara igenom, men i andra stannar vi och upplever olika saker. För övrigt blir upplägget likartat som under tidigare resor. Det blir alltså inget slöturistande! I stället får ni räkna med ett späckat program, med dagliga aktiviteter från klockan 8.00 på morgonen - några dagar till och med någon halvtimme tidigare - fram till sena eftermiddagen. Mängder av museer och historiska platser ska besökas. Många intressanta miljöer upptäckas och hantverksaffärer, bokstånd och andra lockande handelsplatser kommer att locka fram det där ofrånkomliga köpbegäret. Mängder av föredrag och annan information kommer att hållas i bussen och vi ska även försöka få hjälp med lokala presentationer på vissa platser.

Planeringen har kommit en god bit på vägen, men det program, som i detalj beskrivs här nedan, ska fortfarande uppfattas som preliminärt och vi kan inte garantera att det slutliga programmet i alla detaljer ser ut så här. Men om ändringar uppstår ska vi hålla er informerade.

Dag 1; Fredag 6 augusti;

Seattle International Airport till Days Inn, Tacoma; 4 mil

Vi lämnar Skandinavien, med Icelandair, via Reykjavik, till Seattle/Tacoma International Airport. Vi slipper alltså en mellanlandning i USA och får all inpasseringskontroll och tullbehandling först på slutdestinationen. Ni kommer att kunna flyga från tre olika startplatser - Köpenhamn, Stockholm eller Oslo. Vilka platser ni väljer får vi återkomma till. Likaså tider får vi meddela senare. Men den kanske viktigaste anledningen till att vi i första hand väljer Icelandair, är de närmast perfekta tider de har till Seattle. Dessutom kan inget annat bolag möta deras förmånliga priser. Dock ska det sägas att deras prispolitik innebär att man får betala för all mat och service ombord.

Väl framme i Seattle kommer Hans-Olof att ta emot oss och har då sett till att bussen är på plats för direkt transport till vårt första hotell, som blir ett Days Inn i staden Tacoma, några mil söder om Seattle. Det ligger relativt nära det stora köpcentret Tacoma Mall, där vi kan ladda upp med vatten och annat innan det stora äventyret kan ta sin början.

Dag 2; Lördag 7 augusti;

Days Inn, Tacoma (kl 08.00) till The Dew Drops Inn, Forks (kl 18.15); 41,2 mil

Klockan 08:00 rullar så bussen ut från hotellet och vårt äventyr är igång. Norrut går färden mot Puget Sounds västra sida och upp mot Olympiahalvön. Efter att ha passerat igenom War Memorial Park och korsat Puget Sound, på den så kallade Tacoma Narrows Bridge, till Kitsaphalvön, går färden upp mot vårt första indianreservat, Port Madison Indian Reservation och suquamishstammens museum i den lilla byn Poulsbo.

<http://www.suquamish.nsn.us/>

Nästa stopp blir sedan inne i staden Suquamish, där vi avlägger ett kort besök vid Chief Seattles grav på Suquamish Memorial Cemetery, eller Saint Peters Catholic Church Cemetery, som kyrkogården också kallas. Vid halv tolvtiden rullar vi sedan in i kuststaden Port Angeles, lagom när magen börjar knorra. Och som på beställning... ligger där inte en McDonalds alldeles vid infarten?! Jodå...

Två timmar senare befinner vi oss redan på vårt andra indianreservat. Den här gången Makah Indian Reservation och det lilla samhället Neah Bay.

<http://www.makah.com/>

Här har stammen ett kultur- och utvecklingscentrum och vi ska besöka deras museum. Efter att vi fått lära känna det här valfångarfolket lite bättre, ska vi söka oss ut till det allra nordvästligaste hörnet av staten Washington. Här har stammen låtit iordningställa en drygt kilometerlång vandringsstig från parkeringsplatsen ända ut till Stilla Havskusten. Vid en

plats som kallas Cape Flattery, kommer vi att ha en fantastisk utsikt över den dramatiska kusten, förutsatt att det inte är tjock dimma, vill säga. Har vi tur kan vi här också få intressanta glimtar av djurlivet. Havsuttrar kanske... Kikare är att rekommendera!

<http://www.makah.com/cape.html>

Efter den uppfriskande promenaden och fyllda av saltdoftande sjöluft och spännande synintryck kan det så vara skönt att luta sig tillbaka och låta bussen, under de återstående knappa två timmarna, föra oss söderut till vår nästa övernattnings i den lilla staden Forks, några mil innanför kusten. Någon som har hört talas om Twilight...?

Dag 3; Söndag 8 augusti

The Dew Drop Inn, Forks (08.00) till The Monticello Hotel, Longview (16.20); 49,2 mil

Efter några mil inne i landet, med dess nästan regnskogslika vegetation, kommer vi åter igen ut till kusten vid Ruby Beach, som är den sydligaste delen av det marina naturreservatet Washington Islands Wilderness. Ett drygt 1,8 kvadratkilometer stort kustområde, som fick sin skyddsstatus 1970 och som innefattar inte mindre än 600 öar, klippformationer och rev längs staten Washingtons kust. Här kör vi US101, som betraktas som en av de allra vackraste vägarna i staten. Just innan den på nytt lämnar kusten och viker av inåt landet igen, kommer vi in på nästa indianreservat, Quinault Indian Reservation. Vi kör igenom reservatets allra nordligaste del och passerar i dess nordostligaste hörn den lilla byn Amanda Park vid sjön Quinault Lake. Då har vi också i stort sett kört runt om och alldeles utanför Olympic National Park med sina snöklädda bergstoppar, varav Mount Olympus, med sina 2428 meter, är den högsta. Här lämnar vi så reservatet och vägen fortsätter rakt söderut genom Olympic National Forrest. Vi har alltså inte gjort något stopp hos Quinaultindianerna, men på den här Internetadressen kan ni läsa mera om de här kustindianerna.

<http://209.206.175.157/>

Nästa gång vi når Stilla Havskusten, är när vi kommer till de små, hopbyggda städerna, Hoquiam och Aberdeen, som ligger just där den stora Chehalisflodens rinner ut i Stilla Havet. Den stora, breda flodmynningen, som kallas Grays Harbour, är den sista kontakten vi har med havet på ett tag, för härifrån ska vi ge oss av in i landet igen. Vi kommer i stort att följa den mäktiga Chehalisfloden mot sydost och passerar på vår väg alldeles utanför Chehalis Indian Reservation, vid staden Oakville. Men vi kör inte in i reservatet utan fortsätter ända ner till Castle Rock, där det blir lagom att stanna till vid en Burger King och få något i magen.

Så gör vi en avstickare in på väg 504 och letar oss fram till en av de mera spektakulära turistattraktionerna i Washington State. Nämligen Mount St. Helens Volcanic Monument. Ett naturskyddsområde runt den kända vulkanen Mt. St. Helens, som hade ett våldsamt utbrott den 18 maj 1980, då i stort sett hela dess nordsida exploderade och rasade samman. Vulkanen, som fortfarande är aktiv, håller nu på att bygga upp sig igen och vi ska se hur det hela ser ut nu trettio år efter katastrofen. Vi tar oss ända fram till utsiktspunkten som heter Johnstone Ridge Observatory, där vi kan observera vulkanen och få en bild av hur dess utbrott gick till och konsekvensen av det.

http://en.wikipedia.org/wiki/1980_eruption_of_Mount_St._Helens

Efter att grundligt ha studerat den här dramatiska platsen och sett filmen om dess historia tar vi oss så tillbaka samma väg, för att lite senare anlända till staden Longview och nästa övernattnings. Det blir på det kulturminnesförklarade Monticello Hotel, även om våra rum finns i det modernare motellannexet.

<http://www.themonticello.net/>

Dag 4; Måndag 9 augusti

Monticello Hotel, Longview (08.00) till Quality Inn, Goldendale (16.50); 46,7 mil

När vi nu lämnar Longview, passerar vi för första gången den mäktiga Columbia River och kommer då in i staten Oregon. Vi ska, liksom utvandrarerna, till en början låta floden föra oss västerut mot havet igen. Väl ute vid kusten är vi på historisk mark. Det var hit Lewis och Clark kom och för första gången såg slutmålet för sin fantastiska upptäckarfärd - The Pacific Ocean. Det var visserligen på den norra stranden av den breda flodmynningen, som kapten Clark i sin dagbok den 7 november 1805 skrev de jublande orden: "Ocian in view! O! the joy." Men vi befinner oss på den södra sidan, i staden Astoria, som fått sitt namn efter John Jacob Astor, den förste multimiljonären i USA och grundaren av American Fur Company och senare också Pacific Fur Company, genom vilket han skapade sig en dominerande roll i den mycket lönsamma pälshandeln på västkusten.

Men åter till Lewis och Clark, för vi åker bara igenom Astoria och kör en bit sydväst om staden. Här ligger det som kallas Fort Clatsop och som var platsen för Lewis och Clarks vinterläger 1805-06. Här har man byggt upp en replik av det fort, som upptäckargruppen byggde åt sig och här finns ett stort Visitor Center med all tänkbar information.

<http://www.nps.gov/lewi/planyourvisit/fortclatsop.htm>

Så ska vi ha en sista kontakt med kusten. I staden Seaside finns en mäktig staty över de båda upptäckarna Lewis och Clark. Men sedan lämnar vi Stilla Havet bakom oss och tar sikte på storstaden Portland och dess tvillingstad Vancouver på andra sidan floden. Ja inte storstaden Vancouver i Kanada, utan Vancouver, Washington. För här passerar vi över Columbia River igen och lämnar därför Oregon för ett tag. I Portland hade vi i tidigare utskick sagt att vi skulle avlägga ett besök på deras Art Museum. Men då det är måndag och museet, som så många andra museer, är stängt på måndagar så får vi hoppa över det. Nästa stopp blir desto viktigare. Inte bara för att det på nytt ger oss möjligheten att klämma en hamburgare, utan mera för att vi här ska göra ett besök vid det omtalade Fort Vancouver, i staden med samma namn. Fort Vancouver National Historic Site är en plats som idag drivs av National Parks Service och utgörs av en återuppförd replik i full skala av Hudson Bays välkända pälshandelsstation här på Columbiaflodens norra strandbrink. En station som anlades 1824 och som var till för att bevaka bolagets ensamrätt på pälshandeln i västra Kanada. Det var här som den välkände Dr. John McLoughlin gjorde sig känd som en dominerande och hårdför chief factor under sin 22 år långa tjänstgöring på platsen.

http://en.wikipedia.org/wiki/Fort_Vancouver

Efter det besöket tar vi oss tillbaka till flodens södra sida igen och härifrån ska vi nu under den närmaste tiden i stort sett följa Columbiafloden in mot bergen. Vi kör alltså vidare österut längs floden. Här ligger den ena statsparken efter den andra. Det skulle bara bli tröttsamt att räkna upp alla namnen. Men staden The Dalles ska vi ändå uppmärksamma. Kanske inte så mycket för staden själv, utan för vad den har betytt för historien. Det var nämligen här som Oregon Trail slutade. Det vill säga det var hit alla vagnarna rullade. Men här fick oxarna äntligen ledigt. För här, just ovanför staden, låg de stora Celilofallen. Det sista stora hindret för båttrafik på floden. Så här, nedanför fallen, kunde utvandrarerna placera sina slitna vagnar på stora flottor och pråmar och lugnt och stilla låta sig föras nerför floden av den jämna strömmen, mot sina slutmål i Willamettedalen och andra bördiga jordbruksområden längre nerför floden. Celilo Falls är idag tyvärr dränkta under en stor kraftverksdamm som har anlagts här. Men ända in på 1950-talet, då dammen började byggas, var det här ett viktigt laxfiskeområde för traktens indianer, tillförsäkrat dem genom 1855 års avtal med yakima, walla walla, umatilla och cayuseindianerna.

http://en.wikipedia.org/wiki/Celilo_Falls

Strax bortom dammen tar vi oss på Sam Hill Bridge över floden till dess norra sida igen. Här ligger, mitt ute i ödemarken, ett märkligt hus. Den som givit namn åt den bro, vi just passerat, var entreprenören Samuel Hill och han lät bygga huset som sitt eget privata slott. Maryhill är idag ett konstmuseum och här finns även en del fina indianska samlingar.

<http://www.maryhillmuseum.org/home.html>

Härifrån är det inte så långt till vår nästa övernattnings i den lilla staden Goldendale, där det finns ett Quality Inn.

Dag 5; Tisdag 10 augusti

Quality Inn, Goldendale (08.00) till La Quinta Inn, Walla Walla (15.25); 35,7 mil

Så tar vi nya tag och det dröjer inte länge förrän vi kommer in på det tämligen stora Yakama Indian Reservation. Här är det ödsligt. Inte en by på hela vägen upp till staden Toppenish. Men Brooks Memorial Park passeras och naturen är vacker här på östra sidan om Cascade Mountains. På reservatet lever omkring 9 000 personer som tillhör yakamafederationen. En gruppering av 14 olika stammar och band som har förenat sig i en gemensam förvaltning. Merparten lever i huvudorten Toppenish. Och Toppenish är vårt egentliga mål. Här finns en unik samling muralmålningar på husen i staden. Vi ska ägna en god stund åt att bara gå runt och titta på så många vi kan hitta. Det lär finnas ett 70-tal! Men här finns också ett par museer av intresse. Speciellt det som kallas Yakama Nation Cultural Heritage Center. På centret finns också en restaurang, Heritage Inn Restaurant, där vi kan passa på att inmundiga vår lunch, innan vi far vidare. Varför inte prova buffalo stew med yakama frybread till exempel?

<http://www.yakamamuseum.com/showpage.php?pageid=bf18cf78>

Toppenish i all ära, men det återstår ännu mycket av dagen. Söderut bär det av i en riktig långkörning ner mot Columbiafloden igen. Vi ser vägs skyltarna mot staden Kennewick, där man vid arkeologiska utgrävningar för ett antal år sedan hittade resterna av vad som kallas Kennewickmannen. Men nu finns inget att se på platsen, så i stället fortsätter vi vår

långkörning. Vi passerar över Columbia på nytt och här lämnar vi den stora floden bakom oss för gott, då den här svänger av norrut och vi ska fortsätta mot öster. Vi kommer förvisso att passera den ännu en gång. Men det är när vi är på väg tillbaka till Seattle. Nu är vi i stället alltså på väg österut och kommer till slut fram till staden Pendleton, Oregon. Då ringer en klocka hos westernkännare. Pendleton Round Up... en av de största och mest omtalade utomhusrodeos i USA! Men tyvärr är vi ganska precis en månad för tidiga. Så det får också bli en annan gång. Vi stannar alltså inte ens i Pendleton, utan fortsätter en liten bit öster om staden. Här ligger Umatilla Indian Reservation. Och även här finns ett kulturcenter. The Tamastlikt Culture Center, komplett med museum och allt. Precis som gjort för oss!

<http://www.tamastlikt.org/>

Sedan tror jag att vi har fått nog för idag. Så vi tar och åker vidare till staden Walla Walla, där vi ska bo på La Quinta Inn. Men vad hittar vi väl där då? Är det inte ett vinhus som ligger där i kvarteret vid sidan om? Och inte bara ett! Ni ska finna att det finns fullt av vinhus i hela staden! Och kanske kan vi lyckas ordna till en visning med lite vinprovning för de som så önskar innan middagen. Ja, ja, vi har inte fixat det än. Men visst skulle det väl sitta bra. Det är nämligen så, att vi här befinner oss mitt i Oregons välkända vindistrikt! Lite märkligt kan det kanske tyckas, att det odlas vin så här långt upp. Men titta på kartan ska ni få se. Walla Walla ligger till och med längre söderut än Loiredistriktet i Frankrike, eller på en breddgrad motsvarande norra Italien, eller som Odessa borta vid Svarta Havet!...

<http://www.wallawallawine.com/>

Dag 6: Onsdag 11 augusti

La Quinta Inn, Walla Walla (08.00) till The Gateway Inn, Grangeville (17.15); 39,1 mil

Den här dagen börjar med att vi åker västerut en liten bit utanför staden. Här ligger platsen för den missionsstation som 1836 byggdes upp av paret Whitman, Marcus och Narcissa, för att kristna cayuseindianerna. En verksamhet som drevs efter devisen "ändamålen helgar medlen" och som 11 år senare, i november 1847, fullständigt havererade och slutade i våldsamt upplopp, där paret Whitman och 11 andra vita dödades.

<http://www.nps.gov/archive/whmi/educate/ortrtg/1or8.htm>

Därifrån sätter vi av österut igen och efter ett par timmar rullar vi in i staden Lewiston, där den välkända Clearwater River förenar sig med den ännu större Snake River och därmed bildar ett av de största biflödena till den mäktiga Columbia. I Lewiston hittar vi Nez Perce Historical Society Museum, som vi naturligtvis inte kan åka förbi. Men vi stannar inte länge i Lewiston, utan här gör vi en avstickare norrut mot staden Moscow. Ja inte den med Röda Torget, men väl med något som heter Appaloosa Museum and Heritage Center. Mycket om de berömda Appaloosahästarna naturligtvis, men faktiskt även en hel del om nez perceindianerna också. Här gäller det sedan att stilla hamburgertarmen igen, innan vi på nytt tar oss tillbaka ner till Lewiston. Här är vi dock färdiga med staden och viker av österut, längs Clearwater. Sedan dröjer det inte länge förrän vi kommer in på det stora Nez Perce Indian Reservation. Här ska vi göra ett par olika stopp. Först vid det stora Visitor Centret som Nez Perce National Historical Park har vid platsen för Spaldings Mission. Det som också kallas Lapwai Mission.

<http://www.nps.gov/archive/nepe/spalding1a.htm>

Men vi stannar också en kort stund vid Fort Lapwai. Sedan fortsätter vi mot dagens övernattnings i staden Grangeville och deras The Gateway Inn Motel.

Dag 7: Torsdag 12 augusti

The Gateway Inn, Grangeville (08.00) till Best Western Executive Inn, Missoula (17.20); 32,9 mil

Åter igen börjar vi dagen med en liten baktur. Vi åker tillbaka västerut från Grangeville och letar oss fram till sjön Tolo Lake. Tolo Lake, eller området Tepahlewam som nez perceindianerna säger, hade i alla tider varit en mötesplats för de olika nez percebanden. Och det var just här Chief Josephs band och White Birds Salmon Riverband hade slagit upp sina läger, när 1877 års krig bröt ut den 14 juni. Härifrån är det inte så långt till platsen där den första allvarliga drabbningen med armén ägde rum, den 17 juni Det som kallas White Bird Battlefield.

<http://www.nps.gov/archive/nepe/sites.htm>

Så fortsätter vi att följa i nez perceernas spår. Efter att ha passerat Grangeville på nytt kommer vi snart till platsen för Clearwater Battlefield. En strid som utspelade sig den 11 - 12 juli. Platsen för själva striden ligger på privat mark, men vi kan se mycket av området från vägen. Ytterligare en plats med anknytning till de här första faserna i nez percekriget ska vi stanna vid, innan vi ger oss upp i bergen. Strax öster om staden Kooskia finns en minnestavla vid vägen, som in-formerar om att det var här hövdingen Looking Glass hade sitt läger, när striderna bröt ut. Det var väl ungefär så långt kriget hade avancerat, när indianerna bestämde sig för att fly mot öster och söka sig mot kråkindianernas land, där de trodde att de skulle kunna få hjälp. Så vi fortsätter att följa i deras spår mot öster.

Men nu blir det bergigt! På vindlande vägar, genom täta barrskogar, ska vi ta oss upp och över Bitterroot Range. Och vi ska göra det på samma plats där Lewis & Clark tog sig över - genom det som heter Lolo Pass. Det är också samma pass, där nez perceindianerna passerade under sin flykt undan armén år 1877, även om vi får hålla oss till den asfalterade SR12 och indianerna drog fram rakt genom skogen strax intill. Passet ligger på 1600 meters höjd, men det finns kring-liggande toppar i bergskedjan på ända upp mot 3000 meter. Här får ni hålla ögonen öppna och kamerorna igång. För här är det fullt med fantastiska vyer. Bara ren vildmark i mil efter mil. Men uppe i passet finns ett Visitor Center, dock utan restaurang. Så vi får vänta ytterligare en liten stund på att få dagens lunch. Innan vi åker härifrån får vi också ställa om våra klockor. Vi ska flytta fram tiden en timme, då vi nu skiftar över från Pacific Time till Mountain Time. Dagen blir alltså en timme ”kortare”. Lunchen då? Ja, efter ytterligare två mil kommer vi till Lolo Hot Springs. Där finns ett ”Eatery”, så där ska vi väl kunna stilla hungern, även om det har blivit lite sent. Det är långt mellan ställena här uppe i vildmarken.

Men vi ska ändå hinna med ytterligare ett stopp innan vi avslutar dagen. När Chief Joseph och hans nez perceer nu kommit över Bitterroot Mountains, trodde de sig vara säkra. De visste att de hade lämnat general Howard bakom sig och de väntade sig inget bråk med folket i Bitterroot Valley, som de alltid hade haft vänskapliga relationer med. Men armén tänkte naturligtvis inte ge upp och de hade ett vapen som indianerna inte hade räknat med - nämligen telegrafan. Så även om Howard förvisso var långt bakom indianerna, så rustades det nu för fullt framför dem, i Montana. Kapten Rawn, med några man ur 7:e Infanteriet, som just höll på att bygga upp Fort Missoula, fick order att stoppa indianerna. När det stod klart att militären äntligen skulle göra något, anslöt sig ett par hundra frivilliga till truppen och man drog upp mot bergen. Här, på en plats där man trodde att man kunde spärra av dalgången, byggde man i all hast bröstvärn och grävde skyttegravar. Men indianerna såg vad som var på gång och sände fram förhandlare, som förklarade att de bara tänkte passera förbi och inte hade några som helst intentioner att starta krig. Plötsligt tappade i stort sett alla de frivilliga sitt intresse och återvände hem och de fåtaliga soldater som blev kvar kunde bara uppgivet se på, medan indianerna gick runt deras barrikader uppe på de branta bergssluttningarna, där ingen trodde att det ens skulle vara möjligt att ta sig upp. Alltsedan dess har platsen, lite syrligt, kallats Fort Fizzle och än idag kan man se rester av de skyttevärn man byggde här, men som inte blev till något som helst hinder för indianerna.

<http://www.netclique.net/FortFizzle/>

Om nez perceerna kunde, så kan väl vi också. Så vi tar oss förbi Fort Fizzle, sedan vi läst alla informationsskyltar och tittat på de gamla försvarsverken. Men vi väljer att ta oss in till staden Missoula för att slå läger för natten. Vi har valt ett centralt beläget Best Westernhotell. Men om vi tycker att vi har tid, passar vi kanske på att åka ut och titta lite på det gamla Fort Missoula i stadens utkant, innan vi checkar in.

Dag 8; Fredag 13 augusti

Best Western Executive Inn, Missoula (08.00) till Best Western Paradise Inn, Dillon (16.20); 31,6 mil

O ve och fasa, fredag den 13:e! Hur ska det gå? Otursdatumet! Men vi tar Gud i hågen och tar på nytt upp förföljandet av indianerna. Söderut går det nu, ner genom Bitterrootdalen. Men redan vid Stevensville lämnar vi på nytt nez perceerna ett litet försprång, då vi inte kan låta bli att köra in och titta på resterna av den gamla pälshandelsstationen Fort Owen. För resten, indianerna var faktiskt här de också. Men det ska vi berätta om när vi kommer hit.

Det blir dock bara ett kort besök och vi fortsätter söderut i dalgången. När vi passerat avtagsvägen till den lilla byn Conner, så har vi Bitterrootbergens högsta topp, Trapper Peak, 3 100 meter, till höger om oss. Men vi hastar vidare, för dagens stora begivenhet, besöket vid Big Hole Battlefield, kräver en hel del tid.

Vid Big Hole River hade överste Gibbons trupper äntligen hunnit ifatt nez perceerna. Kanske mest för att hövdingen Looking Glass nu fått för sig att indianerna var säkra och risken för ytterligare strider därmed var över. Ett mycket ödesdigert misstag skulle det visa sig.

Här ska vi ägna en hel del tid åt att sätta oss in i hur den omtalade striden gick till. Kanske vi till och med kan få hjälp av någon park ranger. Och det finns mycket annat också att ta del av.

<http://www.forttours.com/pages/bighole.asp>

I Wisdom är det så dags för lunch. Det är långt mellan ställena här, så det är bäst att passa på. För vi har ytterligare ett besök att göra, innan vi vet om dagen, trots otursdatumet, har gått lyckligt eller ej. Och det stoppet gör vi i den gamla guldgrävarstaden Bannack City. En stad som såg sin storhetstid under guldrushen i Montanaterritoriet i början av 1860-talet.

<http://www.legendsofamerica.com/MT-Bannack.html>

Dagen avslutas sedan i en mysig liten landsortsstad. Dillon, med 4 000 innevånare och mängder av hotell, Bed & Breakfast, Lodges, Guest Ranches och liknande. Staden ligger nämligen i ett område med rika möjligheter till friluft- och vintersportaktiviteter. Hotellet vi har valt, Best Western Paradise Inn, ligger visserligen i stadens norra del. Men staden är inte stor och det är gångavstånd till de centrala delarna.

Dag 9; Lördag 14 augusti

Best Western Paradise Inn, Dillon (07.30) till Roadway Inn University, Pocatello (16.45); 32,5 mil

Det här är kanske dagen med resans höjdpunkt för många. För idag ska vi gå på powwow! Vi startar lite tidigare än vanligt, för den stora powwowparaden, som kallas ”All Indian Festival Parade”, i Fort Hall börjar redan klockan tio och den vill vi ju inte missa. Och vi har 30 mil att köra innan vi kommer ner till Fort Hall Indian Reservation, som delas av bergsshoshoner och bannockindianer. Men här vid Fort Hall sätter de varje år, den andra veckohelgen i augusti, upp den fjärde största powwowcirkusen i USA!

<http://www.shoshonebannocktribes.com/festival/>

Här passar vi samtidigt på att även äta lunch och det finns i vanlig ordning många hantverksstånd och annat att gå runt och botanisera i. Dessutom har man ett litet fint museum i Fort Hall, som vi naturligtvis ska passa på att besöka. Vi ska tillbringa större delen av dagen här, så ni kommer säkert att hinna med det mesta.

När vi sedan inte orkar mera, åker vi ner till staden Pocatello, där vi ska övernatta på Roadway Inn, alldeles intill universitetet. Men innan vi åker dit och checkar in, ska vi avlägga ett besök vid ännu en historisk plats. I det här fallet en replik av den pälshandelsstation och militärpost som Nathaniel Wyeth lät bygga vid Snake River 1834. Även om det ursprungligen byggdes som en pälshandelsstation, kom det kanske ändå att bli mest känt som en mycket viktig stödpoint för trafiken längs Oregonleden på 1850- och 60-talen. 1863 hade det i alla fall spelat ut sin roll och tilläts förfalla. Det vi nu ska besöka är alltså en kopia och det ligger placerat inne i staden, medan det ursprungliga Fort Hall låg ett par mil väster om staden, vid Snake River. Tyvärr på vägar som ligger bortom vår buss förmåga att ta sig fram.

<http://www.forthall.net/>

Dag 10; Söndag 15 augusti

Roadway Inn University, Pocatello (08.00) till Jackson Hole Lodge, Jackson (14.15); 36,8 mil

Från Pocatello fortsätter vi söderut, nästan ända ner till gränsen mot Utah. Här, vid Bear River, inträffade den 29 januari 1863 en fruktansvärd massaker på en stor grupp shoshoneindianer, när frivilligtrupper från Kalifornien, under general Connor, angrep deras läger. Flera hundra indianer dödades i striden och dödandet av försvarslösa kvinnor och barn fortsatte efter att de flesta krigare antingen dödats eller blivit försvarslösa genom brist på ammunition. Händelsen har därför helt rättmätigt kallats för ”massakern vid Bear River”. Här finns idag en picnic-plats intill vägen och där har rests en minnessten över händelsen. Härifrån kan man se ut över platsen, där den tragiska händelsen utspelade sig.

http://www.lemhi-shoshone.com/northwest_band_shoshone.html

Från en våldsam händelse till en annan. Nästa stopp blir i staden Montpelier, Idaho, där den 13 augusti 1896, den omtalade ”Butch” Cassidy, alias William Leroy Parker, med några kumpaner, rånade stadens bank. Huset som då inhyste banken finns fortfarande kvar, men rymmer idag ett tryckeriföretag.

<http://www.bearlake.org/butch.html>

Härifrån fortsätter resan in i staten Wyoming och nu går det norrut igen, efter att vi har passerat resans sydligaste punkt. I den lilla staden Afton ligger en Burger King lägligt placerad. Bäst att vi förser oss. Men dagens mål är den berömda

konststaden Jackson, i dalgången som kallas Jackson Hole. Vi kommer nu lite tidigt till Jackson och får vänta på att få checka in på hotellet. Vi bestämmer senare hur vi löser det. Men väl installerade på Jackson Hole Lodge, mitt i staden, har ni sedan resten av eftermiddagen och kvällen på er att gå runt i alla konst- och hantverksaffärer och dregla över alla fantastiska saker ni troligen inte har råd att köpa. Så vad ni gör, håll i reskassan, vi är bara halvvägs än!

Dag 11 och 12; Måndag- Tisdag 16-17 augusti

Jackson Hole Lodge, Jackson (07.30) till Comfort Inn, Cody (16.35); 38,7 mil

Om powwowdagen var resans höjdpunkt för några, så är kanske den här dagen detsamma för några andra. I dag är det nämligen Yellowstone National Park som gäller. Och inte bara det. På vägen upp så passerar vi även igenom Grand Teton National Park. Och för att hinna med allt så startar vi en halvtimme tidigare än vanligt.

På vägen upp genom Jackson Hole har vi de spetsiga Tetonbergen på vänster sida bortom Snake River. Den högsta toppen, Grand Teton, befinner sig på 4 200 meter över havet! Och håll nu ögonen öppna! Det brukar kunna finnas älg nere i buskagen längs floden. Väl inne i Grand Teton National Park ska vi stanna vid sjön Jackson Lake. Här ligger ett litet, men mycket fint museum, som heter Colter Bay Museum och de har fantastiska indianska samlingar.

I Yellowstone National Park ska vi sedan åka en runda som tar oss till de flesta av de mera kända sevärdheterna. Sådana som den berömda gejsern Old Faithful och flera andra gejsrområden. Naturligtvis till Yellowstoneflodens canyon med de berömda fallen och småningom tillbaka ner mot Yellowstone Lake. Vid Old Faithful stannar vi så länge att ni både hinner se den spruta men också att äta en snabb lunch.

<http://www.nps.gov/yell/index.htm>

Här, i parken, får vi på nytt en kort kontakt med nez perceernas flykt. Det skedde ju dramatiska händelser här inne. Men ännu idag är det lite oklart var indianerna verkligen drog fram. Så vi ska inte besöka några speciella platser inne i parken med anknytning till den historien.

I stället åker vi ut genom den östra utfarten och kör ner längs Shoshone Rivers dalgång - indianernas Stinking Water. Det här är Buffalo Bills hemtrakter. En bit ner i dalgången byggde han sig en jaktstuga, modell större. Hit bjöd han med jämna mellanrum in prominenta gäster och här har mången glad fest avhållits. Idag är det hotell och restaurang som gör affärer med den mängd turister som passerar området årligen. Vi ska stanna helt kort, så att ni kan gå in och se hur storlaget det är och ta en runda i deras giftshop, även om sortimentet här i första hand är anpassat till de vanliga turisterna och inte till oss indianspecialister.

Därefter fortsätter vi ner till den berömde showmannens egen stad - Cody. Hade vi varit en mindre grupp kunde vi kanske ha bokat in oss på hans eget hotell, Irma, som han byggde 1902. Men den gamla delen har inte tillräckligt med rum för oss, så vi kan lika gärna bo på ett modernare motell. Det blir då i stället Comfort Inn, som visserligen ligger i nedre änden av Sheridan Avenue. Men Cody är ingen stor stad, så det är gångavstånd till det mesta. För övrigt är staden Cody så pass intressant att vi ska stanna här två nätter. Skönt va... Då hinner ni tvätta och ta igen er... trodde ni ja! I stället har ni fullt upp att göra här! Den som är intresserad av rodeo ska naturligtvis redan på kvällen ta sig ut till rodeoarenan och se på Cody Nite Rodeo, som körs varje kväll under turistsäsong. Men det här är något som var och en ordnar själva. Det utgör ingen punkt på vårt program. Det går bussar dit ut, så det är inget problem. Men ta med er jacka och keps! Det brukar blåsa kallt där ute på kvällarna.

Nästa dag då? Då ska ni väl hinna tvätta, eller... Ja, om ni inte då vill följa med oss ut till Old Trail Town, Bob Edgars imponerande Westernmuseum, som faktiskt ligger granne med rodeoarenan. Det här är en frivillig punkt i vårt program för de som vill följa med och vi kommer att ha vår buss till att frakta oss fram och tillbaka. Ett par timmar behöver man för att gå igenom allt.

Men nu ska ni väl hinna med att tvätta, i alla fall... Ja, om ni nu inte vill skynda iväg för att ägna resten av förmiddagen åt det imponerande Buffalo Bill Historical Center, med Buffalo Bill Museum, Plains Indian Museum, Cody Firearms Museum och Whitney Gallery of Western Art. Och här räcker det alltså inte med bara ett par timmar. Och definitivt inte om man också vill gå igenom det relativt nya Draper Museum of Natural History, som nu är nästan sammanbyggt med de gamla byggnaderna.

Ja, så känns det ju att det är matdags igen och när ni väl kommer ner på Sheridan Avenue, så ser ni den ena affären mer spännande än den andra. Jag vet hur det är... Det kommer att dröja innan ni är tillbaka på hotellet igen! Men, what the heck!!! Köp några nya T-shirts - det finns hur många affärer som helst som säljer sådana - och släng de smutsiga! Tvätta kan ni göra när ni kommer hem! För ni måste ju också hinna med ett besök i Buffalo Bills hotell, The Irma, för att gå

runt och titta på de gamla rummen, sätta er i den stora baren och ta en drink, samtidigt som ni beundrar den enorma franska bardisken i körsbärsträ, som den gamle cirkusdirektören fick i present av drottning Victoria. Och rätt som det är så brakar det loss utanför... En shootout - banditer i sta'n! Men lugn, sheriffen finns på plats och tar hand om skummi-sarna. Hoppas bara att ni hann ut med kameran. Tänk vad ni hade missat om ni hade hållit på att tvätta! På kvällen ska ni naturligtvis äta buffelstek på The Irma och plötsligt upptäcker ni att vår tid i Cody är till ända.

<http://www.bbhc.org/home/index.cfm?CFID=18907598&CFTOKEN=82853608>

http://en.wikipedia.org/wiki/Old_Trail_Town

Dag 13; Onsdag 18 augusti

Comfort Inn, Cody (08.00) till Dude Rancher Lodge, Billings (16.00); 39,2 mil

Den här dagen tar vi oss upp genom dalen mellan Absaroka Range i väster och Bighornbergen i öster och snart är vi uppe i Montana. Vi ska in på Crow Indian Reservation, men för att slippa långa grusvägar kommer vi troligen att ta en liten omväg. Så vi följer den gamla pälsjägertraden längs Clarks Fork. Det här innebär att vi först tar oss upp till den lilla järnvägsstaden Laurel. I Laurel finns en staty av Chief Joseph och här återknyter vi även på annat sätt kontakterna med nez perceindianernas flykt. Strax norr om sta'n ligger nämligen Canyon Creek. De som kan historien vet då att det rör sig om hur Lean Elk (kanske mera känd som Poker Joe) här placerade ut sina krigare på höjderna på ömse sidor om bäckravinen och hur överste Sturgis skickade sina dödströtta kompanier ur Custers gamla 7:e Kavalleri rakt in i fällan. Här skulle Sturgis nu minsann ge regementet återupprättelse efter dess förödande nederlag vid Little Bighorn ett år tidigare. Men i stället höll det på att bli ännu ett Little Bighorn för det nyrekryterade regementet. Det var nog bara Poker Joes strategiska tänkande och indianernas behov av att föra bort sina kvinnor och barn så långt från soldaterna som möjligt, som räddade Sturgis och hans trupper. Man kan se större delen av krigsskådeplatsen från vägen och här finns lite enkla informationsskyltar. Men vi ska berätta. Vet ni förresten att Calamity Jane lär ha hållit till här i trakten en tid på världen? På vägen tillbaka genom Laurel blir det läge för ett kort besök på Burger King i sta'n. Efter att magen nu fått sitt tar vi oss så äntligen ner på kråkindianernas reservat. Men vi ska bara röra oss genom den mycket glest befolkade västra delen. Här är det mest ödsliga, böljande, gräsbevuxna kullar. Land som utgör idealiska betesmarker för såväl kråkindianernas hästhjordar som för allsköns klövvilt. Här levde också den kanske störste av alla kråkindianska ledare - Chief Plenty Coup.

http://fwp.mt.gov/lands/site_283264.aspx

Här, i byn Pryor, byggde han sig ett hus och det är idag ett museum. Här stannar vi till en stund, innan vi kör tillbaka norrut mot vår nästa övernattnings som ska ske i Montanas största stad, Billings. Men först åker vi helt enkelt förbi, för vi ska hinna avlägga ett besök vid Pompey's Pillar innan kvällen. Den märkliga sandstensformationen, invid Yellowstonefloden, som kapten Clark döpte efter Sacagawees baby och där han ristade sin namnteckning i klippsidan.

<http://www.pompeyspillar.org/about.html>

Därifrån tar vi oss snabbt tillbaka till "storstaden" Billings (103 000 innevånare) dit vi kommer relativt tidigt. Staden Billings är egentligen inte så skojig, men det finns naturligtvis gott om restauranger i downtown - på gångavstånd från hotellet. Här finns förvisso dessutom ett Western Heritage Center, bara fyra kvarter från hotellet, men observera att de stänger redan klockan fem. De har en del om kråkindianer och cheyenner. Men vi lägger inte in något besök i programmet, utan överläter åt var och en att söka upp det om intresse finns.

Dag 14; Torsdag 19 augusti

Dude Rancher Lodge, Billings (08.00) till Best Western Great Northern Inn, Havre (16.50); 39,2 mil

Nu blir det långkörning. Bara gräs så långt ögat ser. Mil efter mil. Enda avbrottet blir passagen av den historiskt välkända Musselshell River. Sedan har vi Big Snowy Mountains, med Greathouse Peak, till vänster om oss och bakom dem de betydligt större Little Belt Mountains. Då vet också den som kan sin geografi och sin historia, att det var mellan dessa båda berg som Poker Joe och Looking Glass ledde sina flyende nez perceindianer, genom det som kallas Judith Gap. Men vi kör i stället raka vägen norrut och när vi väl kommit förbi bergen, har vi den vidsträckta, ödsliga Judith Basin väster om oss. Det här är de rika buffellanden, där stammarna från områdena väster om Klippiga Bergen, bland andra nez perce, kämpade med svartfotsindianer, assiniboiner, gros ventres och andra stammar om det åtråvärda jaktviltet. I dag kommer vi knappast att se några bufflar här. I stället får vi nöja oss med det bedövande monotona, men ändå på något vis storslagna landskapet. Nästa historiska koppling blir när vi passerar den stora Missouri River. Då är vi inne i Charles M Russell National Wildlife Refuge. Även om vi knappast får se några bufflar här heller, så bör vi hålla ögonen

öppna för annat vilt. Inte minst fåglar. Väster om oss finns här den berömda delen av Missouri som kallas Missouri River Breaks. Ett betagande vackert och dramatiskt avsnitt av floden, som tyvärr bara kan besökas med hjälp av kanoter. Här finns inga vägar. I varje fall inga där man tar sig fram med en 47 fot lång buss! Området har i alla fall upphöjts till status av National Monument. Trots att det bara är ett par kilometer västerut så gör bristen på bussvägar, att vi också missar nez perceindianernas näst sista krigsskådeplatser från 1877 års krig. Nämligen Cow Island och lite längre norrut, Cow Creek, där kapten Guido Ilges fick vad han tålde av de flyende indianernas eftertrupp. Vi får i stället trösta oss med att vi snart kommer in på ännu ett indianreservat - Fort Belknap Indian Reservation. Här lever nu omkring 4 000 assiniboinianer och gros ventres tillsammans på ett sparsamt befolkat reservat. Stammarna har en buffelhjord på omkring 300 till 400 djur. Så här kanske vi har tur och kan få en skymt av några.

http://www.engg.ksu.edu/chsr/outreach/tosnac/sites/Fort_Belknap.html

Vid reservatets norra gräns och huvudorten Fort Belknap Agency, kommer vi till nästa stora flod med historiskt rykte - Milk River, med sitt nätverk av biflöden. Vi följer floden västerut och kommer till staden Chinook. Här får vi lite lunch efter den långa färden. Men här finns också ett litet museum som vi inte får missa. Kanske kan vi härifrån få med oss någon välinformerad guide, för nu ska vi ut till slagfältet vid Bear Paw Mountain, där nez perceerna slutligen tvingades att ge upp sin långa flykt, bara lite drygt sex mil från den kanadensiska gränsen och friheten. Här, vid Bear Paw Battlefield, ska vi naturligtvis ta oss en ordentlig titt.

<http://www.forttours.com/pages/bearpaw.asp>

Sedan fortsätter vi att följa Milk River ytterligare några mil västerut och når slutligen dagens övernattningsmål, det stora och fina Best Westernhotellet i staden Havre (uttalas Hä'ver). Hotellets namn är The Great Northern, för att hedra minnet av den berömda, nordliga transkontinentala järnvägen med samma namn. Ett järnvägsföretag, där jag hade en farbror en gång i tiden, som var lokförare under många år. Så det här blir naturligtvis ett betydelsefullt besök för mig. Men kanske är det någon mera än jag som går huvudgatan fram till järnvägsstationen för att titta på det jättelika ångloket som står uppställt här. Visserligen ingen "Big Boy", men nästan... Lite längre bort, i stadens västra utkant finns en så kallad "buffalo jump". "The Wahkpa Chu'gn buffalo jump" är en plats där forntida indianska folk jagade hela buffelhjordar utför branta klippstup som en effektiv jaktmetod. Här har upprättats en betydelsefull arkeologisk utgrävningssplats. Vi har dock inget inplanerat besök här då vi knappast hinner hit i rimlig tid före stängningsdags.

Dag 15; Fredag 20 augusti

Best Western Great Northern Inn, Havre (08.00) till Quality Inn Ponderosa, Great Falls (16.25); 25,4 mil

Dagen bjuder på en liten kort tripp. Men nu har vi definitivt vänt västerut igen mot Seattle och avslutningen på vår resa. Vi lämnar Havre med sikte på Missouri River igen. Och vi kommer att stöta på "The Big Muddy" just där en annan stor flod med fotspår i historien rinner ut. Nämligen Marias River. Då har vi redan hunnit passera ännu ett indianreservat - Rocky Boys Indian Reservation. Här låg en gång det stora militärfortet, Fort Assiniboine. Men då där inte finns något kvar att se så hoppar vi över det. Lite längre ned efter Missouri kommer vi dock till ett betydligt bättre bevarat militärt fäste. Nämligen Fort Benton, som för övrigt inte bara var en militär installation. Det här var den högst belägna plats i Missourifloden som var farbar med den tidens fartyg. Så här har naturligtvis mycket av såväl militär- som utvandrare- och handelshistoria utspelat sig. Här finns alltså mycket att se och vi sätter av en hel del tid, utan att ha något egentligt detaljprogram klart ännu. Det rekonstruerade fortet och Museum of the Upper Missouri är dock säkert sådant som kommer att ingå.

<http://www.fortbenton.com/>

Från Fort Benton är det bara ett antal småbyar på väg ner till Great Falls. Kanske svänger vi av huvudvägen för att ta oss en titt på det som är kvar av "The Great Falls" - de mäktiga vattenfallen som givit staden sitt namn. De fem fallen som förorsakade Lewis och Clark sådant huvudbry, att de fick offra en hel månad på att bära och dra sina båtar förbi! Idag är det mesta reglerat och utbyggt, men på ett ställe kan man ändå få en bild av hur stort det kan ha varit en gång i tiden. Återstår dock att se om det går att ta sig dit med den stora bussen. I staden Great Falls stannar vi bara kort för en hamburgare, för vi ska ta oss ut till en "piskun". Alltså ännu en så kallad "buffalo jump". Ulm Piskun Buffalo Jump är en plats några mil sydväst om staden. Det här är en av de allra största "buffelstuporna" i hela USA och här finns ett Visitor Center med en liten utställning. Inom området lever det också en koloni präriehundar som är väl värda att studera. Plus naturligtvis annat djurliv också, för det här är helt "vild" natur. Jodå, skallerormar givetvis... och kaktus! Så håll er på gångstigarna!

http://fwp.mt.gov/lands/site_282807.aspx

<http://www.cmrussell.org/>

Men om vi inte snubblat omkull och fastnat i några kaktusstånd eller blivit skallerormsbitna så tar vi oss sedan in till Great Falls igen. Vi ska hälsa på stadens store son - Charles Marion Russell - den berömda konstnären. Vem har inte sett hans fantasieggande målningar av livet i Vilda Västern? Förutom det stora museet med hans verk, kan vi också besöka hans hem och hans ateljé. Övernattning blir det sedan på centralt belägna Quality Inn Ponderosa.

Dag 16; Lördag 21 augusti

Quality Inn Ponderosa, Great Falls (08.00) till Travelodge, Kalispell (16.55); 38,4 mil

En annorlunda dag väntar oss idag. Men till att börja med sätter vi oss i bussen som vanligt. Och nu är siktet inställt på svartfotsindianerna. Blackfeet Indian Reservation nås efter ett par timmar. I huvudorten Browning besöker vi Museum of the Plains Indian. Sedan fortsätter vi ytterligare en bit norrut till den östra infarten till Glacier National Park. Här, i St. Mary, äter vi först en tidig lunch och efter att ha sett en kort videopresentation om parken i deras Visitor Center träffar vi våra guider, som i en specialbuss ska ta oss över Going-To-The-Suns-Road de drygt åtta milen bort till den västra utfarten, där vår buss då förhoppningsvis väntar på oss igen.

http://www.amwest-travel.com/awt_glacier4.html

Hoppas verkligen att vi har tur med vädret, för här kommer ni att få ert lystmäte av naturscenerier. Det kan jag åtminstone garantera! Förhoppningsvis har vi dessutom en svartfotsindian som guide, vilket torde ge ytterligare en dimension åt upplevelsen. Men observera, det är inte definitivt klart ännu, även om möjligheten lär finnas. Från West Glacier har vi bara en kort resa ner till nästa övernattningsplats, Travelodge i staden Kalispell.

Dag 17; Söndag 22 augusti

Travelodge, Kalispell (08.00) till Resort City Inns, Coeur d'Alene (16.45); 39,7 mil

Det här blir en lång dag, trots att rubriken ovan inte tyder på det. Men vi passerar återigen tidsgränsen mellan Mountain Time och är tillbaka i Pacific Time. Det betyder att vi "tjänar" en timme och klockan borde alltså egentligen vara kvart i sex när vi till slut anländer till staden med det konstiga namnen - Coeur d'Alene. Det uttalas "kör de'lein". Staden ligger i norra Idaho, i den del som kallas "the panhandle" - "grytskaftet"! Idaho är en av ett antal amerikanska stater, som i sin landskapsform har en smal utstickande del, som föranleder den här festliga benämningen. Tre av de övriga är Oklahoma, Texas och Nebraska Panhandle, alla områden där INDIANKLUBBENS bussresor tidigare har irrat fram! Så finns det också en del i Florida med samma benämning, samt några, lite tveksammare delar i West Virginia, Connecticut och Maryland. En sydlig, smal tarm i Alaska icke att förglömma. Titta på kartan så får ni se. Det lite märkliga med just Idaho, är att man i den här norra "grytskaftsdel" ställer klockan efter Pacific Time, medan man i den södra delen av staten använder sig av Mountain Time! Jag tycker det skulle vara böligt!

Men innan vi passerar in i Idaho Panhandle, ska vi hinna med en hel del. Från Kalispell kör vi söderut, på västra sidan av den stora sjön Flathead Lake. Där kommer vi, strax söder om staden Rollins, in på det tämligen stora Flathead Indian Reservation. Ett flertal stopp ska göras här. Det första strax efter byn Ronan, där Ninepipes Museum är beläget. Museet har sitt namn efter Chief Joseph Ninepipes, som var en salishövding från Bitterrootområdet. Andra stopp kommer att vara vid Four Winds Trading Post, St. Ignatius Mission och vid Dough Allard's Trading Post and Museum, där vi eventuellt kan få oss en bit mat också (om det nu är öppet). Sedan är det inte långt till National Bison Range, vid Moiese. En stor viltvårdsanläggning, där vi kan köra en slinga ut på buffelprärien med bussen. Så, har vi inte sett buffel tidigare, så ska det väl i alla fall finnas här.

http://www.gonorthwest.com/montana/northwest/bison_range_ta.htm

Sedan blir det långkörning västerut. Först på en mindre väg, men så småningom ut på Interstate 90. Vid Idahogränsen ställer vi alltså tillbaka klockan en timme och sedan kan vi fortsätta att slumra (eller vad ni nu håller på med). Vi lovar att väcka er när vi, vid exit nr 39, svänger av motorvägen för att åka in till Old Mission State Park. Här ligger den gamla Cataldo Mission, med en kyrka som har en märklig historia. En historia som vi kan berätta när vi kommer dit. Därefter är det bara ut på I90 igen. Efter att vi passerat Fjärde Juli-passet (Fourth of July Pass), så bär det av ner mot den stora och vackra Coeur d'Alenesjön och staden med samma konstiga namn. Här ska vi bo centralt på Resort City Inns.

Dag 18; Måndag 23 augusti

Resort City Inns, Coeur d'Alene (08.00) till America's Best Value Cascade Inn, Winthrop (15.20); 35 mil

C:\Mina dokument\Indiankl\Resor\2010 Nordväst\Resebeskrivning detaljerad utan bilder rev 0.doc

Näst sista resdagen ger på kartan också intryck av att vara en långkörning. Mest för att det är långt mellan bebyggelserna här uppe på Columbiaplatån. Undantaget är å andra sidan en stad av betydande storlek. Nämligen Spokane, ”Den Lila Staden”, som den kallas, är med lite drygt 200 000 innevånare staten Washingtons andra stad i storlek och den femte största i hela området Nordvästern. Men vi ska inte stanna här. Ja, kanske försöker vi stanna till på västra utfarten, vid militärflygfältet Fairchild Air Force Base. För här utspelades det som kallats ”Battle of Spokane Plains”. Nu finns här inte så mycket att se, förutom ett minnesmonument (som dessutom är lite svårt att hitta). Men vi ska väl ändå berätta historien. Inte alltför långt härifrån, men på en annan väg, finns dessutom ytterligare ett monument, som berättar om en annan drabbning i det här kriget. Nämligen ”Battle of Four Lakes”. Men dit åker vi inte, utan vi berättar bara vad som sig där tilldragit haver.

I stället rullar vi vidare västerut. Och nu kommer vi snart fram till den mäktiga Columbia River igen. Floden som nu i femtio år har varit tämjad och dresserad till att leverera ström till alla miljoner lampor i storstäder som Seattle och Spokane, Portland med flera. Och nu ska vi titta på hur det går till. Strax utanför en plats som kallas Electric City - ett passande namn - ser vi nämligen the Grand Coulee Dam, den största hydroelektriska anläggningen i hela USA och tillika den största betongbyggnaden med sina 1586 meters längd och 168 meters höjd. Med en fallhöjd på 115 meter till turbinskovlarna är den dubbelt så hög som Niagarafallen! Att det här dammbygget har inneburit en fullständig katastrof för indianerna längs floden norr om dammen behöver kanske inte påpekas. Vi berättar mera under färden.

<http://www.grandcouleedam.com/aboutdam.html>

Efter att ha passerat över floden är vi inne på Colville Indian Reservation - vårt näst sista reservat. Här, i den lilla byn Coulee Dam, hittar vi ett ställe, där vi kan få dagens lunch. Till det här reservatet fick en del av de överlevande nez perceindianerna äntligen komma efter mera än åtta års krigsfångenskap i Indianterritoriet, Oklahoma. Bland de som förvisades hit var Chief Joseph, som envist fortsatte att bearbeta myndigheterna, för att hans lilla grupp skulle få återvända till sitt älskade Wallowa Valley. Något som de dock aldrig tilläts. Därför var det här, fortfarande förvisad från sina egentliga hemtrakter, som Joseph slutligen dog år 1904. Och här ligger han begravd, på en halvt om halvt bortglömd liten kyrkogård utanför byn Nespelem. Vi ska naturligtvis åka dit och hedra minnet av en stor ledare.

Härifrån drar vi oss så mot nordväst och bergen i Cascade Range, som tornar upp sig i väster. Det är bergskedjan som skärmar av det fuktiga klimatet längs Stilla Havskusten från det betydligt torrare inlandsklimatet på dess östra sida. Men vi ska inte ge oss upp i bergen ännu, utan övernattar i en liten turistort, med westernstuk som heter Winthrop på östra sidan av bergen, i den vackra Methowdalen. Här ska vi bo på något som heter Americas Best Value Cascade Inn.

Dag 19: Tisdag 24 augusti

America's Best Value Cascade Inn, Winthrop (08.00) till Best Western Executive Inn, Seattle (16.00): 32,4 mil

Nu är det dags att ge sig i kast med bergen. The Cascade Range ligger framför oss och vi ska ta oss över bergskedjan i den del som ligger inom North Cascades National Park. Vi har två höga pass att passera. Först Washington Pass på 1670 meter och strax därefter Rainy Pass på 1480 meter. Vi passerar den vackra Ross Lake och har då det 2258 meter höga Ruby Mountain bakom oss. På bergskedjans västra sluttningar kommer vi ner till ett flertal turistcentra och ut ur parken följer vi sedan floden Skagit River ner till staden Burlington, där vi stöter på den stora nord/sydliga genomfartsleden, Interstate 5, som för oss rakt söderut till slutmålet Seattle. Men innan vi kommer till sta'n ska vi ha lunch. Det passar vi på att inmundiga, när vi kommer förbi vårt sista indianreservat, Tulalip Indian Reservation. Det ligger ute vid kusten, alldeles innanför Camano Island, vid ett sund som kallas Port Susan. Det är ett litet reservat och det enda som finns att se eller göra här är deras jättelika casino och den nyligen öppnade köpgallerian, Seattle Premium Outlets. Det är en anläggning med över 100 utförsäljningsställen av olika sorters märkesvaror. Så samtidigt som vi passar på att få vår lunch i något av de många matställena, så kan man välja att antingen spela bort sina sista pengar i casinot eller köpa en massa grejor i affärscentrumet.

Sedan trodde ni naturligtvis att dagen var slut. Men se, så är inte fallet. Upp i bussen på nytt och rakt in i storstaden Seattle, med sina 600 000 innevånare (eller om man räknar in hela den samlade stadsbyggnadsregionen (Seattle - Tacoma - Bellevue) 3,25 miljoner! Här kommer Dave att få göra skäl för dagtraktamentet, för nu ska han ta oss in till Burke Museum, mitt inne i smeten! Det är svårt att veta så här långt i förväg vad vi kommer att se här, då man huvudsakligen har så kallade vandringsutställningar, som alltså skiftar från tid till annan. Men att vi kommer att hitta Nordvästkustföremål här är nog ingen osäker gissning.

När vi sedan är färdiga här så fortsätter vi ännu längre in mot citykärnan, där vi ska bo på Best Western Executive Inn, bara nåra minuters gångväg från stadens stora attraktion, utsiktstornet The Space Needle. Och här ska vi nu bo i två nätter, så att vi också hinner med själva Seattle. Självklart ska ni här åka upp i utsiktstornet och se ut över Seattle och Puget

Sound utanför. Bara så ni vet det så finns det en fin restaurang däruppe som långsamt snurrar runt medan ni sitter och äter, så att ni hela tiden ser nya vyer av staden och hamnen.

<http://www.destination360.com/north-america/us/washington/space-needle>

Dag 20; Onsdag 25 augusti

Hela dagen kan nu ägnas åt egna studier av den stora staden. Eventuellt kan vi kanske ordna någon liten överraskning... Vi får se. Men på kvällen hoppas vi att alla vill följa med oss ut på ett mycket speciellt äventyr. Vi ska åka båt ut till en av de många öarna i Puget Sound. Ön heter Blake Island. En ö där för övrigt Chief Seattle påstod att han hade fötts. Här finns nu ett indianskt kulturcenter, som kallas Tillicum Village, där vi får se hur indianerna tillagade sina laxar över öppen eld och där vi sedan får äta en smakfull laxbuffé. När vi så har sett hur det går till att tillreda lax på indianskt vis och vi har ätit av allt det goda, så släcks ljusen ner och vi får vara med om en dans- och musikuppvisning i indiansk tradition, eller som deras eget program beskriver det :

Your 4-hour adventure begins with an Argosy cruise on Puget Sound to Blake Island. Here, you'll make your way up a path strewn with clam shells bleached by the sun. Enjoy an appetizer of clams and nectar before entering the longhouse for your buffetmeal. Guests can watch whole salmon being cooked on cedar stakes over an alder-wood fire in the traditional Northwest Coast Indian Style.

As you finish your meal, the lights dim while the myth and magic come to life in the spellbinding performance featuring the Tillicum Village dancers. Originally developed by Greg Thompson Productions, the group leads visitors through an enchanting tour of the customs, beliefs and dances of the Northwest Coast Indians.

After the show, you'll have free time to stroll the gift shop and the area before returning to Seattle.

<http://www.tillicumvillage.com/>

Äventyret börjar alltså med att vi ber Dave köra oss ner till hamnen, varifrån båten går klockan 18:30. Vi är sedan inte tillbaka i hamnen förrän klockan 22:30, då bussen tar oss tillbaka till hotellet. Vi hoppas alltså att alla vill följa med oss på det här äventyret, då vi samtidigt ska försöka arrangera, så att det här blir vår lilla avskedsmiddag med gruppen och att vi får avtacka vår chaufför, Dave. Därför har vi valt att redan räkna in den här kostnaden i resans pris.

Dag 21; Torsdag 26 augusti

Så är vårt äventyr till ända och den här dagen ska vi åka hem. Men flyget går inte förrän klockan 16:30 och vi måste lämna hotellet senast klockan 11:00, så vi måste hitta på något att göra under den tiden. Det vi då har tänkt oss är ett besök vid det stora Seattle Aquarium, i Waterfront Park, nere vid hamnen.

<http://www.seattleaquarium.org/NetCommunity/Page.aspx?pid=183>

Här räknar vi med att fördriva merparten av tiden och även hinna med att äta dagens lunch. Teoretiskt tar det 20 minuter att köra från Akvariet till flygplatsen, men jag vill nog gärna lägga in lite mera säkerhetsmarginaler och vi ska dessutom finnas vid incheckningen i god tid före avgång. Så vi får se när vi lämnar, men jag tror nog att vi kommer att tillbringa omkring fyra timmar, eller något liknande, vid Akvariet. Och om ni klickar er vidare på alla underrubriker i ovanstående hemsidesadress kan ni få en bra bild av vad som finns att uppleva här. Speciellt nyfiken känner jag mig på att uppleva den stora undervattensdomen.

Väl ombord på flygplanet är det så bara att luta sig tillbaka och efter ett kortare omlastningsbesök på Island, så trampar vi skandinavisk mark igen någon gång omkring middagstid fredagen den 27 augusti. Då hoppas vi att ni känner att ni har fått full valuta för pengarna och att ni är glada över att ha varit med INDIANKLUBBEN i Nordvästern.